

Bondat sota fiança

Pere Calders

Al món hi ha encara unes reserves de bona fe absoluta que arriben a commoure. Estic segur que ens són indispensables per tal de conservar una mica d'ingenuïtat i una mica de puresa, molt convenients totes dues per no sentir-nos uns malvats sense remei.

Però estem fets malbé, fins a l'extrem que a vegades se'ns escapa culpablement el riure davant de manifestacions de bondat infinita. A mi m'acaba de passar i me n'acuso confessant-ho públicament, per veure si escarmento i m'arreglo la consciència: a principi de desembre darrer vaig rebre un sobre amb impresos que semblaven inspirats per una d'aquestes Esglésies nord-americanes que regalen Bíblies controlades. Però no, era tot al contrari, se'n feia responsable un membre d'un famós orde catòlic. En desplegar els papers, el primer que es veia és

una noteta que diu: «A desgrat de la pluja, 1.000.000 de persones al Txad veuen amenaçada llur existència. **QUE POT FER P. CALDERS PER AJUDAR-LES.**» Tradueixo el text, que és en castellà, tot conservant —això sí— la relació entre majúscules i minúscules.

Que et facin sentir, de cop i volta, corresponsable de la gana que passen un milió de persones que viuen en un país del qual no en saps gairebé res, pertorba l'ànim. A mi em va ocórrer, i apa, cap a consultar el *Petit Curial Enciclopèdic*, que és la font d'informació general que tinc més a mà. La lectura de l'article corresponent al Txad és emocionant, i tot el que en puc dir és que em va deixar tal com estava, o potser fins i tot més desorientat pel que fa als meus deures envers aquell país. Culpa meva, és clar, i no pas de l'autor de l'article, ni del Txad. D'Àfrica, alguns autors, en diuen el continent negre i la veritat és que es veu fosc per mica de lluny que es miri.

La qüestió és la següent: una orga-

nització anomenada Intermón em proposa que contribueixi amb sis opcions. La primera és la de mantenir una família durant un mes (5.000 pessetes). La segona és que els compri un sac de llavors, una galleda, cordes, una aixada i un picot (9.000 pessetes). La tercera és l'adquisició d'una arada per a deu famílies (16.000 pessetes). La quarta és la compra d'un parell de bous (35.000 pessetes). La cinquena, proporcionar una bomba manual d'extracció d'aigua (70.000 pessetes). La sisena —i última— consisteix a pagar el material per a construir un graner.

L'estudi comparatiu d'aquestes quantitats m'ha deixat en un greu estat de desconcert, a part sobrepassar en unes quantes partides les meves possibilitats de contribuir-hi. Per exemple, m'atabala que mantenir una família durant un mes costi 5.000 pessetes i fer-los un graner valgui quaranta vegades més. ¿Què farà una família del Txad mentre construeix un graner per a guardar-hi qui sap què, tot substitint de miracle

EL DAVANTAL

(suposo) amb un pressupost familiar irrisori?

De debò, amb el cor a la mà, no ho entenc gaire, a desgrat de crueure sense reserves en una bona fe segura. Però penso que, a més dels esforços de solidaritat, cal una coherència que ens convé en tots els aspectes. És admirable el que fa Intermón, incita a mobilitzar-se, però no se sap ben bé com. Em passa una mica —amb perdó per fer salts de tanta consideració en el temps— com quan jo era petit: hi havia algú que invitava a salvar nens xinesos, comprant-los o rescatant-los a canvi de bitllets de tramvia.

Vull dir: no sé pas què pensaria si jo fos el cap d'una família famolenca del Txad, i m'assabentés que un tal P. Calders Ros (sic), natural de Barcelona, m'havia comprat un sac de llavors, una galleda, una corda, un picot i una pala.